

[Ebba Strange]

ger for netop denne aldersgruppe. Vi er i det hele taget klar over, at der er problemer med forældreafhængighed, så længe vi har det skæve skattesystem, som vi har i dette land. Men vi mener, at den ulighed, der skabes derigennem, bør løses ad skattevejen snarere end ad uddannelsesstøttevejen.

Når fru Eva Møller henviser til forholdet mellem, hvad de studerende får ud af dette forslag, og så det, folkepensionister har at leve af, vil jeg godt sige, at det er også en overvejelse, der har været inde i SFs forarbejde til dette forslag. Når vi mener, at de studerende bør have et højere beløb end folkepensionister, skyldes det, at deres udgifter – deres daglige udgifter til bøger, til transport, til etablering af bolig og den slags ting – er større end pensionisternes. Derfor synes vi, det er rimeligt at operere med et lidt højere beløb til disse mennesker. Og så mener vi i øvrigt, at pensionen er for lav.

Mimi Jakobsen (CD):

Inden jeg går over til at udtrykke forståelse for problemerne og omtale positive elementer i i hvert fald retsforbundets forslag, vil jeg gerne sige, at CD går imod begge forslag; så er det ikke til at misforstå. Det er et meget, meget dårligt tidspunkt at komme og foreslå merudgifter på; om det så er 1, 2 eller 3 mia kr., forekommer tidspunktet ikke at være inde i øjeblikket. Man må nok henvise de tre partier til at vente i hvert fald 5–6 år.

Jeg vil godt starte med at sige til hr. Halvgaard, som stadig væk er til stede, at hvis man skal begrænse adgangen til de højere uddannelser, så skal man i hvert fald ikke gøre det ved denne lovgivning. Det er ikke den vej, vi skal gå. Vi kan fastsætte adgangsbegrænsningsregler og alt muligt andet, lægge lofter for adgangen, men vi skal ikke gøre det ad økonomisk vej. Til trods for at vi nok må erkende, at det ikke er lykkedes fuldt ud i dag, må vi i hvert fald sige, at CDs synspunkt her er det samme som SFs, som fru Ebba Strange gjorde rede for. Det skal ikke være økonomien, der afgør, hvilken uddannelse man kan få. Der er trængsler nok, man skal igennem; det kan ikke være de økonomiske forhold i hjemmet, der er afgørende.

Må jeg først sige om retsforbundets forslag, at der er nogle ting i det, vi godt kan lide – idet jeg stadig væk understreger, at vi

ikke ser, at der er økonomisk mulighed for det i øjeblikket. Vi er ganske enige med retsforbundet i, at grænsen bør ligge ved 18 år for forældreafhængigheden, i hvert fald den økonomiske. Det er ikke rimeligt, at unge mennesker, der er myndige, skal være afhængige af forældrene, oven i købet deres skattepligtige indkomst, som i visse tilfælde kan give visse skævheder, der er helt urimelige. Bor man i en toværelses lejlighed på Nørrebro og har betalt sine ting kontant, så kan éns børn ikke få uddannelsesstøtte. Bor man i en stor, dejlig villa med store fradrag, kan børnene måske få uddannelsesstøtte. Det er ikke holdbart. På den anden side set må jeg også sige, at vi da udmærket er klar over de problemer, der er med at indføre en socialindkomst i stedet for den skattepligtige indkomst. Det er ikke noget, man bare lige gør. Men vi erkender i hvert fald svagheden i det system, vi har i dag.

Retsforbundet vil gerne have statslån, der er rente- og afdragsfri i uddannelsestiden, og det vil CD egentlig også gerne. Vi har ikke noget imod, at man overgik til statslån – stadig væk hvis der var råd til det – dog tvivler vi på, at de skal være helt rentefri, men de skal i hvert fald være til en lavere rente, end det er tilfældet i dag, for det bliver til mange penge for de studerende, som har en uddannelse på måske 6, 7 eller 8 år, og som så skal til at afdrage bagefter. Jeg tror såmænd også, at bankerne hellere end gerne ville af med disse statskautionserede lån, for jeg tror ikke, det er nogen særlig god forretning for dem. Til trods for at det er mange penge for de studerende, er det vel således i virkeligheden, at bankerne kun har ca. 14 pct. ud af det, hvor de kunne opnå omkring 20 pct. ved at anbringe pengene i obligationer. Jeg tror ikke, det lige er det, bankerne er mest tilfredse med, så det er et spørgsmål, om der i virkeligheden er nogen, der ville være utilfredse med, at man lod det overgå til statslån. Men det er altså stadig væk et spørgsmål om de økonomiske muligheder.

Jeg ville egentlig gerne have ministerens kommentar – det kan vi eventuelt få i udvalget – til de tal, der i bemærkningerne til retsforbundets forslag er nævnt for de beløb, som uddannelsesstøtten påregner at måtte indfri. Det sidst konstaterede tal er, så vidt jeg kan se, fra 1978: Det gik på, at man måtte indfri 68,1 mill. kr. af disse lån. Jeg kunne